

ČEVI na PALCI.

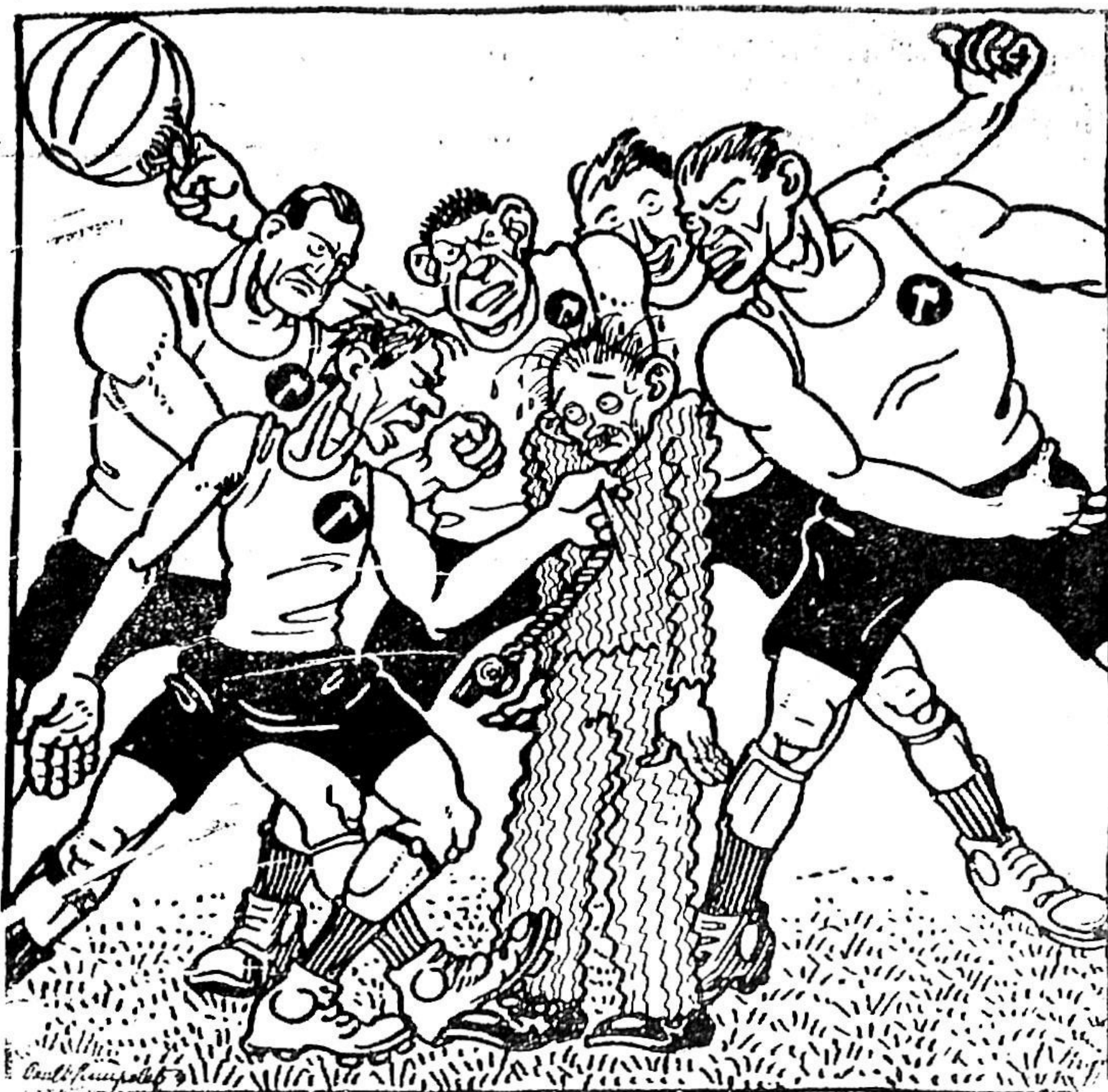
Naša vsak četrtak. (Lase ogul glovedl) - Uredništvo in upravnštvo v Gorici, Via C. Favelli 9. - Tiska Narodna Tiskarna. - Izdaj. in ogd. ured. FRANCE BEVK
en oglasom: 1 milim. visočine v širini enega stolpa L. 80, za trgovske reklame, bančna obvestila poslana, vabila, naznanila, itd. vsaka vrsta L. 1.-
Celoletna naročnina L. 15.-. Za inozemstvo L. 22.50

Leto V.

GORICA, četrtek dne 21. januarja 1926 - GORIZIA, glovedl il 21 gennaio 1926.

št. 3.

Milo so mu dali razumeti.

o se ne godi pri nas,
o v develi je deželi,
jer so bob iz glaža pili,
ino so iz skleda jeli.

Tudi lam ljudje mišljenja.
enega vsi niso bili,
če je kdo bil res zaslepljen,
so ga brž pregovorili.

Hitro so mu vedno dali
in prav milo razumeti,
da se moli mož v možganih,
da bo drugo treba peti.

Mož pomisli in pristane:
ah, saj res je vaša prava.
Vi možje ste od razuma,
je neumna moja glava.

TEMU PA GOSLI..

Pepe se je odločil, da si ku-
pi kak godbeni instrument.
Dolčas mu je bilo in mislil se
je s tem kratkočasiti;

Šel je toroj v mesto in zavil
naravnost v trgovino kjer je
ugledal v izlozbi vse mogoče
instrumente. Tu je izbiral in
izbiral, ugibal in se ubijal, ka-
tereiga instrumenta bi se po-
stopil.

»Veste kaj«, pravi trgovec,
»kupite si gosli, to je sicer
težak, toda zelo lep instru-
ment«.

»Ja vesto gospod«, odgovo-
ri Pepe »saj bi jih že vzel.
Radi teže se jih ne bojim, saj
sem močan, ampak veste, to
je, lene so le dokler so nove.
Jaz namreč ne bi mogel pazi-
ti nanje in bi se kmalu zama-
zale.

V PRIVATNI KNJIZNICI.

A.: Vi imate čudovito zbirk-
o samih knjig; če dovolite,
si bom kako izposodil. B.:
Oprostite, principijelno nič-
sar ne posojujem, imam slabo
izkušnjo; človek ne dobi nič-
sar več nazaj; imam jih tudi
precej izposojenih.

NESRAMEN BERAČ.

Gospod beraču: Ne morem
van dati več nego 4 Din. Ne
zaslužim mnogo. Berač:
Ali pa ne bi mogli nekoliko
več delati!

Ponižno vdano...

REKRUT. Prosim ponižno, gospod major!!

MAJOR. Kaj bočeš?

REKRUT. Prosil bi... vprašal bi... ali smatrate vi izgubljeno stvar ali reč že za popolnoma izgubljeno... če namreč dotično stvar ali reč izgubite.

MAJOR. Tepec kaj govoriš! Kaj se je izgubilo? Popolnoma ni nič izgubljenega.

REKRUT. Hvala Bogu. Ko sem krtatil obleko, mi je padla krtacha skozi okno v morje. Torej ni popolnoma izgubljena, kot pravite vi...

GOTOV DENAR.

Zena upnica: Kdaj mi vendar vrneš izposojeni denar? Čakam na tvojo obljubo že pol leta! — Mož pisatelj: Dragi žena, bodi brez skrbi! Plačam gotovo in sicer z denarjem, ki ga prejmem od svojega založnika, če sprejme roman, ki ga pričnem pisati takoj, ko dobim za kako primerno snov potrebno navdihnenje.

Nova uganka.

V tistih lepih časih, ko je bilo pet krav za en groš, so tudi ljudi prodajali in sicer prav ceno. 20 ljudi za 20 krajcarjev. Možje so bili po 3 krajcarje, žene po 2 krajcarja, dekleta pa po pol krajcarja. Koliko je bilo mož, koliko žena in koliko deklet, da je bilo 20 ljudi za 20 krajcarjev?

Kdor prav razreši in pošlje L. 3. ali Din. 7, dobi poštino pristo knjigo »Dalmatinske povesti«.

RAZOČARANJE.

Gost: Ne zamerite gospod krčmar, nekoliko preveč sem pil nočoj. — Gostilničar (vkljudno): O prosim, prosim, nič zato! — Gost: Potem že bo... veste, imam premalo denarja.

SKRAJNO OBUPNO.

Janko: Vse je zgubljenol! Tvojemu očetu sem rekel, da mi brez tebe ni več živeti! — Zofi: In kaj je rekel on nato?

Janko: Ponudil se je, da mi plača pogrebne stroške!

VESTNOST.

Uslužbenec: Gospod šef, dovolite mi, da popoldne izostanem! — Šef: Zakaj neki? — Uslužbenec: Ustrelil se bom.

PREVIDNOST.

A.: Kaj bi bilo, če bi vam rekel bedak? — B.: Tožil bi vas. — A.: In če bi se to samo misli? — B.: No seveda, tu vam ne morem ničesar. — A.: Dobro torej, si mislim, da ste bedak.

PROFESORJI ZGODOVINE...

Profesorica: Za božjo voljo, samo profesorja zgodovine ne za moža, prijatelja! — Zakaj vendar? Mar vi s svojim niste zadovoljni? — Za Boga svetega, kako naj bom? Vsak večer se spomni, da je kak znamenit zgodovinski dan in potem gre vedno v gostilno, da ga dostojno proslavi.

ZAKAJ HODIJO LJUDJE V GLEDALIŠČE.

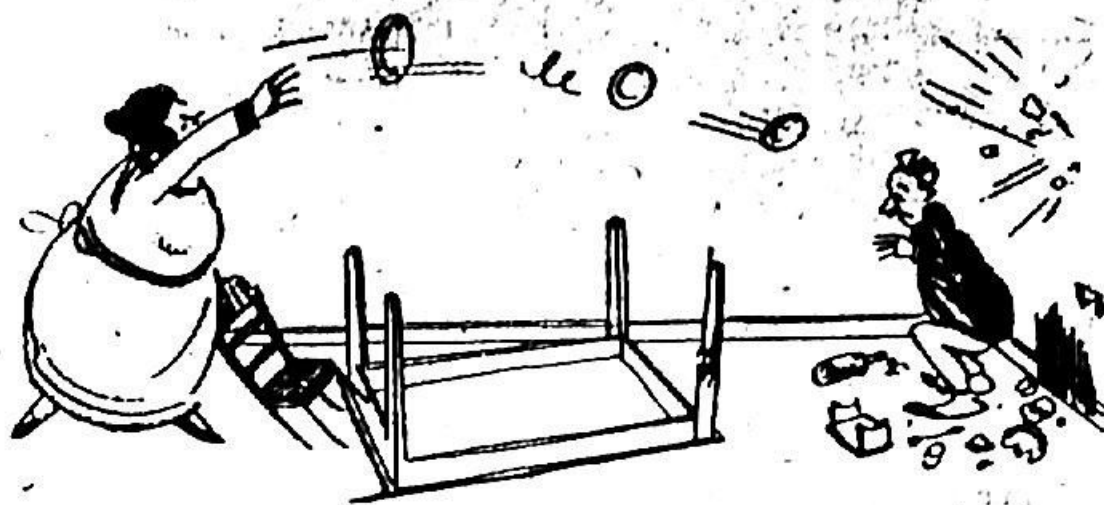
1. Dame gredo v gledališče zato, da gledajo druge dame, kako so oblečene.

2. Gospodje hodijo v gledališče zato, da vidijo, kako dame niso oblečene.

V GLEDALIŠČU.

Gledalec: Ali smem prositi, milostna, da snamete svoj klobuk. Za sedež sem plačal 15 Din. — Gledalka: A jaz za svoj klobuk 1500 Din!

Zakonske sladkosti.

MOŽ: »Moj Bog, kako pomilujem Turke in Perze, ki imajo celo dotri sto žená...«

Oh! Tecite vsil... Ah ne vsi, ne vsi!... Ti Tonče, teči brž k blagajni. Joško!

JOŠKO: Kaj je?

REŽISER: Vidiš, nobenega ni pri blagajni!

JOŠKO: Kako ne? Ali ni Franceta?

REŽISER: Ne! Ali mu nisi rekel?

JOŠKO: Ne! Sem mislil...

LUKC (ki mu Janez »biksa« hlače)

... da se ti bo prišel ponujati.

JOŠKO: Kot vedno!

REŽISER: Tonče teči. Pa vstopnice so?

TONČE: Nič jih ni!...

JOŠKO: Saj je šel žane ponjet!

TONČE (gre.)

REŽISER (Borisu in Nadi). Kaj pa vidva, ali se ne bošta napravila? (Gleda na uro.) Tri četrt na štiri. Moj Bog!

STANE (strne popolnoma zaveso).

LUKC (v kotu, ko si zapenja hlače.)

Luč! Luč! Si ne morem gumba zapeti! Saj ga še najti ne morem!

STANE: Morda ga pa nimaš!

LUKC: Saj res! Prav praviš! Zdaj sem se spomnil, da ga nimam! (Spusti roke in pogleda Staneja prav mlo.) Je žeš! Kaj bo pa sedaj? »Knofa« ni!

STANE: Prišij si ga!

LUKC: S kom? — Ah, veš kaj! — Poišči mi kak žebelj! — (Stane išče, najde in mu ga da.) Tako vidiš, ali nisem iznajdljiv človek pri vsej svoji kratki pameti, po dolgosti veš! Aha, sedaj si pa bom obuli čevljičke, ši mi čevljičke... »šimeljčke«... (ogleduje), Preveč so špičasti. (Ogleduje nogo.) Strehanca orhanca (se popraska za ušesi.) Ali bo šlo to na nogo, saj še palec ne bo zlezal sem spredaj. Noge že nimam tako špičaste!

BORIS (se oblači).

NADA (tudi).

REŽISER (je vedno za njima. Se komično obrača in ne ve, kaj bi delal.

Včasih se prime za glavo, kot bi se vedel spomniti, kaj mora storiti).

DANILO: Kaj pa kladivo? Oh, kladivo ni!

JANEZ (prinese strgane zaveso). Te zaveso so raztrgane!

KARLO: Motor ne gre!

FANI: Krilo se mi je raztrgalo!

LUKC: »Šimeljčki« me tiščijo!

iej! Ojej! (Hodi kot bi hodil po jajcih)

BORIS: Kam si del mojo ulogo?

VSI (nad režiserja).

REŽISER (se prime za glavo in hči). Kaj vam morem pomagati? Pomagajte si sami! Saj sem vam rekel, ne zadnje vsega!

TONČE (priteče iz dvorane). Božjo voljo! Ne delajte takega hrupa vpitja! Se sliši vse v dvorani! Ljudje prihajajo!

(Dalje)

Usodna pomoč

Student Lojze je ljubil dve ženi na svetu: Sodnikovo hčerko Elu, svojo staro, staro tobo Spelo. Prva bila mlada in lepa, druga pa pust nepotična. Seveda Ela ni vedela Spelo, teta pa tudi ne za Lojze ljubljeno. Toda koncem vsega, če pa je hotela usoda — ta krut soda — da sta se spoznali. Ne osebnost, ampak tako — no ženska pač vsevedno in znate razbrskati, di tam, kjer nič ni.

Zgodilo se je, da je imel nekdane Lojze proveč ljubeznj v sebi, premalo denarja. Besede so mu na dan, zlezle so v črnilo, iz črnila, iz peresca na papir, prapiscinski papir, tak, ki je pri k malo obgrizen. Napisal je dvoje šon: Eno ljubeče ljubljeno, da jo zdravila in poljubila v svoji mladosti, drugo čisto na navad papirju iz zvezka — pa je bilo menjeno dobri teli Speli in je grilo, kako je njen Lojze rveč, d. zebe, da je lačen, če je ona zdr. kako je v meslu (td. td. Na koncu kajpada prošil, naj ga ne požabi naj kmalu piše in

Vse svoje gorje je že izlil na p. in tudi naslov na kuverti je na — pa ravno tedaj je prišel na godinja v sobo — ta udepa sitnica da je v največji naglici vtaknil p. je v kuverte, zapečatil in skril v stelo. In kocka je padla — v kuverti je bila naslovljena na teto Sp. le bil tisti prelepi, moderni, ob obgrizen list, ki je bil namenjen žestni Eli. V Elino kuverti pa je srečna roka potisnila tetino pismo.

Gospa Spela Robežnik je čez 2 prejela prečudno pismo. Glasilo se: »Preljuba, miljena, zlata, črna Elca!

Moje srce hrepeni po Tebi, ko ti en plen po kozarcu vode in te

akam svetega trenutka, ko zagledam vsaj malo Tebe, premišljam zvezdne svetle dni. Zadnjič sem Te čakal ure na klopi v mestnem parku, pa mi rekel, da si se blagovestila odšel z nekim gospodom. Kaj ne da bi to Tvoj veličastni gospod brat ne kdo drugi. Oh — strašna misel. — Bog nas varuj. Varuj se tudi Ti tistih grdih misli, prekrasna in vsaj malo, čisto malo se mi pokaži, da bo srečna moja nesrečna duša

Lojze!

NB.: Če prideš prihodnjič, Ti prinesem veliko čokolado, ki je tako dobra in jo boš vesel.

Pozdravljena s 5 milijoni poljubov

Ves Tvoj.

»Tako pismo? Moj Bog nebeski, vode!« Teta je najprvo padla v omlednico, ker je mislila, da se je ubogemu fantu zmešalo, šele sobarica je pripomnila — ej ta je bila že od nekdaj brihtna — da utegne biti mala pomotica in da pismo ni našlo morja pravega (naslova) lastnika ali tal podobnega. Spelo je vrglo iz omedlevce v pravo turško jezo in Lojze je bil samo še lump.

Prelepa diva Ela je brala:

»Predraga mi teta!«

»Najprej Vas prav iz celega srca pozdravljam in Vas vprašam ali ste zdravi, ali kaj pridite zasluziti v teh težkih časih in ali so davki zelo visoki. To me jako skrbi! Včasih se spati ne morem. Mraz je v sobi, mražen sem, (večkrat kot sit), in gospodinja je sitna, kot česen, pa verno pravim: Samo da je teta zdrava in da le davki ne bodo poskočili, potem bo že šlo! Tu v mestu je pa drugače — ja pa saj ne vem kako je, ko me pa gospodinja nikamor ne pusti! Če grem v šolo, punce za mano gledajo — te so v mestu zelo korajžne in se jih kar bojim. Pa pridite vseeno niso nič, kaj ne, ljuba teta. Jaz vem to in Vi tudi, seveda!

No pa, samo da ste zdravi, tudi to bom prebolel. Kmalu se spomnite svojega ubogega nečaka

Lojze!

»A tako je ta stvar«, je zaključila Ela. Na navadnem listu iz zvezka ji še nikoli ni pisal.

»Torej skrivnosti ima, ta — kmet!«

Ubogi Lojze je čakal teden, dva, tri, nobenega pisma, nobenega glasu. Gospodinja mu je še bolj gledala na prste, prekrasne Ele pa sploh ni bilo več na spregled.

Ko je prišel o Božiču k teti na počitnice, mu je ta pokazala zaljubljeno pisemce in — vrata.

»A tako je ta stvar«, bi rekla Ela.

SAJ JE VSEEIO.

Stikar: Gospod trgovec, kako, da ste postavili sliko »Solnčni izhod« narobe?

Trgovec: Nič zato; pa napišem spodaj »Solnčni zahod«.

ZARES ČUDNO.

A.: Omile gospod, glejte, se v celotnem svojem življenju ni mogel povspeti na tako vredno mesto.

B.: Kako to?

A.: Vse mogoče je že bil in zdaj je celo zrakoplovec; pa tudi v tem stanju se ne more povspeti kam višje.

VLJUDNOST.

V vlakcu sedi osem gospodov, od katerih sedmero kadi kot tovarniški dimniki. — Pa se oglasi osmi:

»Gospode pač ne ženira če jaz ne kadim?«

POMOTA.

»Zelo me veseli, da ste prišli tu vam predstavim svojega moža?«

Jarem sv. Lukeža.

Dragi Čuk na palci!

Ko sem bral pismo tvojega nesrečnika v predzadnji številki Čuka, so se mi kar roke tresle, solze so mi stopile v oči; rad bi pomagal tvojemu nesrečniku z besedo ali dejanjem. Jaz sem namreč tudi oženjen, a imam ženko kakor ovčko, da se ne morem kregati z njo, če tudi bi se hotel. Vse mi dá prav. Moj dunoj, sem si mislil, ko sem pogledal mojo ženo, kaj bi storil, če bi se moja ovčka naenkrat spremenila v volka, v medveda — ali pa celo v hijeno? Ali bi jo tepel? Potem šele bi me gotovo ugriznila. Eh, prišel sem do prepričanja, da je prav malo storiti, ako pride enkrat tako daleč. Le mlado drevo se lahko naglo upogne, da raste kakor ti hočeš. Ko postane hrast debel, tedaj ga le upogibaj, če moreš. Prepozno je, Mnogoteremu mlademu možu se zdi žena takoj po poroki tako dobra in sladka, da je vse dobro, kar naredi in kar reče. Tako se ji boji zameriti, kakar bi se bal, da se ob najmanjši besedi razpoči, kakor napihnjen balon in je ne bo več imel. Prej je ljubil svoje starše, svoje brate, sestre, kadar pride žena v hišo, ki mu ne zleze samo v posteljo, ampak tudi v možgane, da še pametno misliti ne more, če ta ljubezen hitro obide. Na ljubo žene se krega s sestro, zmerja sestro z najgršimi imeni in jo tudi klofuta. Pa Bog vari, da rečeš takemu revčku, da je izgubil hlače. On še vedno trdi, da jih ima. Saj jih tudi ima, pa le tiste, ki mu jih je krojač izgotovil. Drugih pa ne. Tudi njegova mlada žena trdi, da hlače nosi mož, da njega potolaži in pravi: »Saj mu vse pustim, da dela kar hoče«. Saj res dela, kar hoče, le s to razliko, da si ne upa delati tega, kar bi žena ne hotela, akotudi je neumno. Splošno znano je, in to mora tudi Čuk pritrčiti, da so tudi zakoni, kjer žena ukazuje, najsrečnejši. To pa radi tega, ker do prepričanja priti ne more. Izkušnja nas uči, da če mož postane baba, je hujši kakor baba in zaleže

za najmanj deset kikelj in celo življenje ne golsne več, ako tudi najkožo lupijo raz hrbta. To sem hotel omeniti samo radi tega, ker sem hotel poudariti, da mnogo mladih mož spusti o preveliki zaljubljenosti vajeti iz rok po poroki. Tega pa ne pomislijo, da ženska nikoli ni toliko zaljubljena, da bi ne vedela, kdaj vzeti vajeti v roko.

Če prehudo sodim, pa ti Čuk razsodi. Moje mnenje pa ni drugačno.

Cmokalazar.

Med prijatelji.

»Ampak, za božjo voljo, kako pa ti izgledaš?«

»Ali je kaj čudnega? Pred štirinajstimi dnevi sem se poročil.«

Rešena uganka.

B	a	r	b	a	r	a
a			a			m
r			b			o
b	a	b	i	i	o	n
a			i			j
r			o			a
a	m	o	n	j	a	k

15	15	
2	7	6
9	5	1
4	3	8
15	15	15

Opomba Čuka: Vašo mnenje bo najbrže pravo. Vendar mislim, da ni tako hudo, kar se tiče tega, da je zdaj že prepozno ozdravljati na hlačah bolno ženo. Včasih je res prepozno, posebno če mož ni dober zdravnik. Toda, če zna mož prijeti pametno za vajeti, zdaj z resnostjo in z najhumorjem zdraviti napake svoje žene, tedaj že še gre. Žena bo vpila, da se je mož spremenil, da ni tak kot je bil itd. Nazadnje pa vidi, da je le prav, kakor je in se uda. Seveda, mož bi bil Čuk kriv, kaknega protiravnega in napačnega zdravljenja v tej meri, zato sklene svojo opombo.

Ne pridružuje se pa tistemu, ki v pismu, ki ga ne priobčujemo, priporoča samo palico. Palica še živini ni dobra. Ne sovraštvo, ljubezen se mora ustvarjati, obojestranski sporazum.

Prav so rešili: Gizela Bilek, Opatja; Herkov Nada, Devin; Zofl Gaspari, Štanjel; Jernej Šešek, Ljubljana; Mici Pangerc, Bled.

Henrik Stranik, Ljubljana; Pavel Straunik, Ljubljana; Maško Kert, Primskovo (zadnje Vaše pošiljke pismo dobili, sicer bi bilo Vaše ime objavljeno); Franjo Tavčar, Komen; Julija Česnik, Lokavec; Viktor Kosič, Trbovlje; Ana Želn, Trst, Via Paduina; Mirko Keše, Hrastnik; Ivan Filipič, Idrija; Alojzij Gorjanc, Deskle; Pavlica Amf, Šmarje; Gino Vascon, Trst, Via Fabio Fili; Ela Aver, Jesenice.

VARČEN SLUŽABNIK.

Gospa: »Ej, / Baptist, kaj vi si kar dve sveči prižgete, da čitate svoj časopis?«

Sluga: »Gospa, se motite — to je ena sama sveča, samo čez polovico sem jo prerezal.«

Kako sta Mary in Kary zapila »licenzo« (dopust).

(Spisano v dneh »suše« — v spominili na nekdanje »moke« dni).

Cigar - »toskan« ne kadita, pač pa je Mary velik prijatelj »trinciata torte«, kadar nima »trinciata dolce« (namreč »božje travce«-tobaka). Tudi pijeta ne — vode, vino pa le takrat, kadar je v kozarcu in kolikor ga je. Tudi gospodičen ne ljubita kadar jih ne moreta. Obadva sta sulha, že zato, ker sta študenta, redita se pa, ker sta vojaka. Toliko v karakterizacijo.

Njih začasna domovina je pač — želodec, odkar sta pri vojaki. Vsakega vojaka domovina je želodec, katerega bo vojak junaško branil. Sicer pa, odkar snazita imaka in Kary stranišča in strežeta bomo, kom, sta izgubila ves okus za različen parfum cvetlice. — Je parfumi ženske — obleke in grohotajoče se pečenke na štedilniku ilma še ugaja.

Ker strežeta vojaškim častnikom

in podčastnikom v uradu z novimi peresi, peresniki, radikanti ter z do- brimi toliakom, ki juna ga pošiljajo od doma, in lahko pomisljuje.

Razume se, da si medsebojno prav pridno kontrolirata pošto. Mary na- peto posluša, če bo kaj za Karyja a Kary, če bo kaj za Maryja. To seve- da iz gola nesebičnega altruizma, ki je pa objektivno povedano, zabe- ljen z zelo sebičnim egoizmom. Ojaj- no ulogo igra tu denar. Mary se namreč holi (o ne boli, pač pa vese- li), da bo dobil Kary denar, in ga sam zapil (tega se pa boli!). Karyju se treselo iz istega vzroka hlače radi Maryja.

Bilo je nekoliko dni, predno je imel il Kary na »licenzo«. Enajsta preli- poldnel Solnce se neumno smeje pa nebu in gleda na polno »marinle« (kotle) pred vojaško kuhinjo. Tro- bentna vojaškega »trombetiera« se vzradostil in njen glas se dvigne pro- ti solncu, kot bi mu žrtvovala zahva- lo nešteti prazni želodcev. Veselo zapoje trobenta pesem (nallapšo iz- med vseh vojaških pesmi!), ki poziva na stolne stisnjenih pasov.

Tudi Kary in Mary se približeta iz svojih uradov, s peresnikom za u- šesom, z »gaveto« pod pazduho in z vsemi popackanimi prsti od tinte in »lima«. Komaj zapreta za seboj urad- ne duri, že se spustila v dir, da bi se prej postavila v vrsto. Prvo vpra- šanje: Je že delil pošto? — Ne! — »Ze gre »postina«, pr' mej duš'!...

Kary ilks! Mary lpslon hoksne svojega sotri- pina v že tako prazen trebuh, da se oglasi iz njega pravi pravcati »To- fenmarš!« Pri tem zagodnja prav- no domače nad Karyjem.

»Sakramenski longin! Pa, ki na sli- šiš, da t' je klicu? Zdaj šele vidim, da nisi samo slep, ma tudi gluhi!»

»Kaj rajš?« je vskliknil po vipav- sko Kary, (ki je poslušal »postina« le- če pokliče Maryja), in steče po pismo.

Dolga vrsta lačnih želodcev, ki se porivajo v vrsti, Mary sili v Karyta radi pisma. Kary pa postavi prst pred usta, kot Janez Néponuk v vi- pavski cerkvi in pomiga nato s pr- stom na »sergenteta«, češ, ali ne veš, da je sedaj »silenzio« (molk).

Obedujoča »brodo« in »carne«. Kary hladno, Mary vroče.

Mary: »Pa ki čakaš? Ki na odo- preš pismo? Marbet bo kejl!»

»Veš kejl, zdej se lei, puole se buo- vej bralul« je zamašil Kary nsta (se- bi namreč) s kosom »panjoke«.

»Pa ki... Porca malora...!« je jec- hal Mary in skakal sem in tja. »O va- spi porco!« Mudilo se je namreč Ma- ryju tja, kamor hodi še cesar peš, pa si ni upal iti, k se je bal, da bi med tem časom odprl Kary pismo. (Da se je Maryju mudilo »nekam«, se ne smemo čuditi! V farmaciji, kjer je v službi, si vzame vsak teden dva- krat »purgo« da ima večji apetit! A ne vzame ricinovega olja, kot bi kdo mislil, temveč neke vrste limonado, ki je zelo dobra, kot se je sam izra- zil. Imena je »purge« pa Mary noče izdati niti Karyju.)

»Poj kejl k'je? Kaj si znoru?« se čudi Kary Maryju, ki skače sem in tja po sobi z gaveto v roki; ko se ustavi, stoji pa na eni sami nogi, a drugo zvilja.

»Nis'm, ma buom, č' na »odpreš hi- tro pisma«, se je razjezil Mary. »Ti si tako neumen, kakor kolo (hicikel po slovensko)« je še dostavil Mary, ki je ravno pred kosilom požrl ducat Patgrilljevih novel.

Tedaj je Kary, ki je bil pač Mary-jev prijatelj, požrl s kosom argen- tinskega mesa tudi isto »kolo« in odprl s peresnikom pismo. Mary je prvi pokukal v kovertu, in se pri tem poparil z juho po nogi. Slovesno sta privlekla iz pisma 25 lir.

Mary se je pri tem razvnel, da je oozabil na »purgo« in stranišče ter zavpil: »Živjo, pr' mej duš'! S'm ti pravu, da bo nekaj! Kadar s'njem od ušl, je zmeram kaj! Dan's ga...»

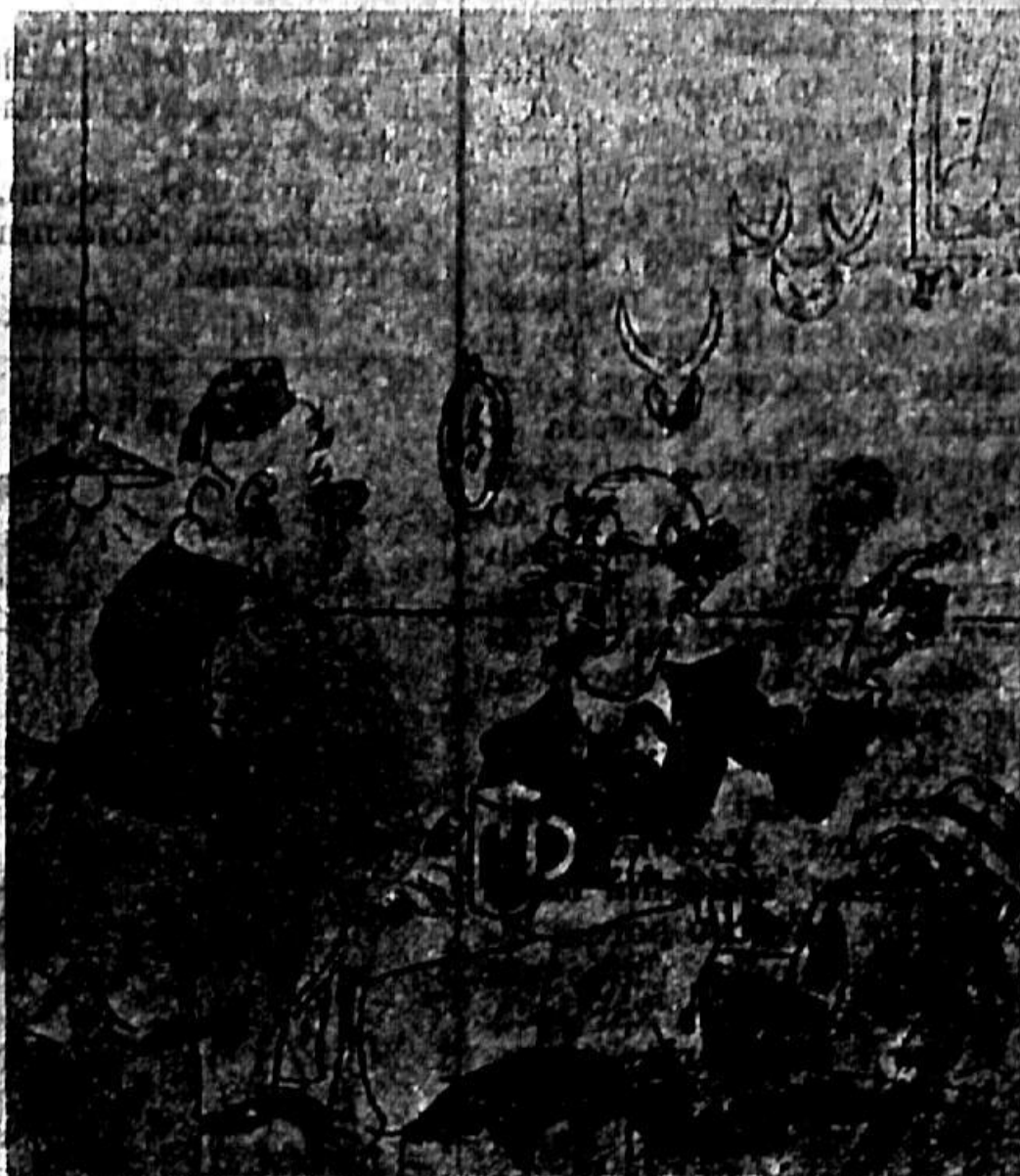
... ne b'mo pill! mu je pomagal Kary in še pristavil:

(Konec prih.)

KAKO SE OHLADI PRE- VROČA KRI.

Na neki urad pride neki gospod zelo razljučen. V pred- sobi šefovi zakriči nad tam- kajšnjim uradnikom: »Kje je gospod šef? Ta človek me je smrtno razžalil, zmeliem mu vso kosti!« — Uradnik reče:

Stenice.

GOST: Čajte, kretnar, ali vidite stenico in na zidu?

KRETNAR: Nemogoče. Ob tej uri so pri nas že vse stenice v postelji.

Pisna.

POZDRAVI.

Lokavskim dekletom in fantom po- šilja mnogo veselih pozdravov A. Z. iz južne Amerike.

ČE KDO HOČE SVOJ DOLO PLA- ČATI.

Pred kratkem je hotel neki mar- borski mesar plačati svoj dolg neki natakarici in zato je šel poldrugo uro- daleč v Breštnico. Ko je prišel na njen dom, je vprašal, če je Tilči doma. Ko je natakarica to izvedela, je zbežala pod streho, on pa za njo. Z velikim trudom se mu je posrečilo dopovedati ji, da on ne išče denarja, temveč, da ji ga hoče še dati.

mirno: »Vljudno prosim, izvo- lite sesti tam na koncu in po- čakati moment. Že dva go- spoda sta v isti zadevi pred- vami. Ko boste videli drugega leteti skozi okno na cesto, te- daj ste vi na vrsti.« — Urad- nik mirno piše dalje, prišlec pa se kmalu tiho odpravi.

PREVIDNOST.

Potepuha najde policaj leže- čega v jarku: »Tako vstani- tel!»

Potepuh: Ne, gospod straž- nik, to bi bila vstaja proti po- liciji!

PRISTNA SLIKA RA- FAELA.

Neki ameriški kralj do- jev je kupil v Italiji čis- pristno« Raffaelovo sli- (Raffael je bil slaven italija- ski slikar). Ker je bilo pre- vedano vzeti iz Italije pod- ne dragocene slike, jo je preslikati z snežno belo krajino in jo tako spravil č- mejo. V Ameriki je dal zo- zbrisati vrhno sliko. Seve- to je šlo čisto lahko. Toda z vrhno sliko, je šla proč tu- spodnja — »pristna« Raffa- lova slika in mesto nie se prikazala slika italijanske kralja Umberta. (Če poma- mo, kdaj pozneje je ži- kralj Umberto od Raffaela, lahko mislimo, kako »pri- na« je bila Raffaelova slika.)

T. IN M.

Po Rivleri Barkovljanski
Setajo se tri devolke,
Tri devolke, rožice,
In po maši, po pečivo,
Gredo tja v kooperativo,
Kjer samuje in strežne
Edi Medi, mlad hujak:
Lepi Meden rdeč kot rak
Pa mu pravi lepa Dančl,
Ljubi mene, mladi Meden,
Ljubil devo boš najlepšo,
Pa mu pravi lepa Roška:
»Ljubi mene, Edi Medi,
Ljubil bodeš slatterno.
Nič ne reče Enerzija,
Kista m'pa zarudela.
V kooperativo gleda.
Ali Meden »bategar«
Nič ne reče. Ni mu mar
Za bellezze barkovljanske,
Lepše deye so kržanske.

ZENINOM LJUBLJANSKE OKOL- (Selška.)

Vsi lepi ste in mladi —
ženi bi se radi.
Rada bi imela pikantnega moža,
zato se obračam
do štirinajstega ženina.
Poslušaj, predragi ženin Ti,
kakšna sreča se ti odpira v bod- dn

Res uboga sem kot stara lipa,
a sem punca kot se šika.
Lica imam rdeča in cveteča,
prsa bujna in dišča.
Za devet sinov mleka mora biti utar

in tudi za moža,
če bo ga hotel piti.
Na rokah imam prstan lep,
noge suhe kot miši rep.
Životarim v bukovih vili
v Selški dolini.
b reki boli
pri lepi kapeli.
Tantje od Skofjeloke do Zelez
bi me radi spravili v lačni noč.
Preljubi ženin
pod številko štirinajst.
lepo te prosim — oglasi se
po širo — Selško dekle.

PROSIM POSLUŠAJTE!

Na poti iz Sute v Komen se je za- blile: cela zgornja celust, lasulja in ena lesena noga. Po naključju se je zgrubila tudi nedolžnost. Kdor vse to najde, izroči naj predmete podpisa- ni, ker se brez teh sramuje pokaza- ti v javnem! Nagrada 10 procentov zgrubljenih predmetov.

Primavera.

VOZITE NA DESNO.

Vsled nove naredbe, katera je po- stala v Jugosli, z novim letom pravo- močna, vozovi ne smejo voziti po levi strani, pa tudi zašilnice, katere se da- jelo z levo roko ne veljajo nič. Tisti, ki doli zašilnico na levo stran svo- ikega nasprotnika se božiti ne more, kajti vsaki sodnik mu bo rekel, da zdaj velja samo: »Vozite na desno«.

POZDRAVI IZ BOLONIJE.

Slovenski topničarji v Boloniji po- šiljajo pozdrave v tem novem letu, starišem, bratom, sestram in vsem prijateljem in znancem, ter našim slovenskim dekletom, da bi se kaj več spomnili na nas, kakor do sedaj. Kakor mislimo in upamo, da se vidi-

Odprto pismo Lojze-tu.

er vsa znamenja kažejo, — od tega voza na nebu do strašnega časa v Rojani — da je slaven a rojanski astronom storil žalostno smrt in je Lojze očividno vesel, mu pišem to pismo. Nič le, če bo radl tega postalo vse burlesko, kot bi na pr. policija are, a požišalce tiskarne »Edinosti«; v pa ju povedano, kar se ne bo ni-zgodilo...

Kakor žena prinese možu dva edine srečna dneva: dan poroke in dan ti; tako je nesrečen astronom pri Lojze-tu dva edina srečna dneva: dan kjer se ga je prvič v ku- spomnil in dvignil tako se poznane literata iz teme, ter dan e umrl — vse drugo je bilo: kupa a jesija...

Kar je komet »Zora« nenadoma ni na obzorju in so v Rojani razpadli: nehali paševati, ne da e sultan poslal svilen vrv — do- so se živi, jedo, pijejo in neka- ne prevzamejo odgovornosti niti ar prvenstvenih nog. tekem...

Od takrat torej je vse utihnilo. Le rat se je še govorilo o čudnih po »Scalasani«: argument, kate- a — Bog mu dal večni mir! — se nski astronom nikoli ni dotaknil.

az vedno pravim, da gotove stva- reba molčati. Se lahko trdi, da ko trdi, da ženska je stvar, ki ima e lase in kratko — pardon! nisen e la reči ničesar slabega...

Da se trdi lažje nasprotno: Žena ima e lase in dolgo pamet. (Toda za- g, ni možicolina na svetu, ki bi el tel sodbi v... celoti) a moli me človek trditi stvari, ki jih do- ne razume ali sam ne verjame.

Lojze na pr. vedno, da je zastoni ali palec navzdol proti logiki. Kaj ega je bilo mogoče pred dvar tisoč a dandanes se takega človeka me na cilj s »Ilmoni«. (Gospodar ima še kaj v zalogi?)

mi skoro več dopade tisti indij- filozof, katerega je Lojze el ditta rjala s post-zugami. Dopade se i, četudi je rabil v svojih debatah o latinskih izrekov, kakor Lah le v »pašta-šutis«.

Lojze gotovo ni še razumel pomen pisma. Rdečica me že obliva a o temu mi pojasnil vzrok. Jaz az sem imela... ra... ra... ra...

ah! kako me je sram! — rojan- astronom, ker on je imel več eti v mezinu ko vsi njegovi so- niki... kje drugje. Hočem bra- niegov spomin! Naj ne bo nikoli no, da smo rojančanke nehva- e... — Nič naj me ne ustraši i težko nalogo in kličem prav po ko: Auf bihs!

Milica.

Pravilo.

Pravilo, da prihajajo v Maribor a iz Nemčije z naslovi: Maribor, enland, Maribor Türkei, Mari- Italien, Maribor Montenegro, kar olje dokazuje, kako dobro pozna- a Nemškem zemljepis (geografii- Čudno je le, da ne pišejo »Marl- auf der Welt«.

Pravilo, da se v Mariboru po ne- rih gostilnah in kavarnah dobijo kfurtarce, pa tudi kisa jula s mi.

Pravilo, da sta se v Mariboru za- la natakari in natakariča ene in kavarne, zato da farbata drug ega.

Pravilo, da imajo v Mariboru po katerih gostilnah in kavarnah pri diih nabite lepake z opombo »Be- enje in krošnjarenje je prepoveda- da pa krošnjariji vseeno hodijo ri in da imajo še tako prednost, oni (krošnjari) ne plačajo dnir- ga davka, medtem ko ga mora k gost plačati, če tudi pije samo

eno osminko vina: ali če se le eno A — ker so vsi kosmati kot orang utah.

Pravilo na Črnučah, da je Lojze tako zelo zaljubljen v peči, da ne vi- di nobene druge stvari na svetu več.

Pravilo na Črnučah, da bodo igrali na pustni torek takšno igro, da bo od smeha popokalo galinaj polovico gledalcev. Priporočljivo je, da s' za ta večer nabavi vsak močati usnjen pas s katerim zavaruje svoj trebuh.

Pravilo na Črnučah, da orično v najkrajšem času graditi električno železnico Ljubljana-Črnuče. Z ujo se bo vozila črniška gošpoda v Ljubljano. Sedaj je v teku velika ak- cija za nabiranje bučk in obrabljenih šivank.

Pravilo, da nekatere trafilje iz Dom- žal že komaj čakajo, da bi se jih Čuk kaj usmili. Pa naj le malo potrpijo, vse naenkrat ne morejo priti na vrsto.

Pravilo v Domžalah, da je g.čna I. vsa zaljubljena v Čuka. Kakor hit- ro ga brat prinese domov, precej ro- ma na odlično mesto, da se oliranjto spomni brezskrbne mladosti.

Pravilo, da imajo pri sv. Katarini nad Trzicem v Skovenci, takega žu- pana, ki se brati ne zna, kadar se pa podpisuje, pa pomoči prsi v čisto, pri- listne na papir in pravi: »Evo, pod- pisal«.

Pravilo, da je v isti občini mlad nar, še neporočen, ki da je vsako ne- deljo do noči pri Šimnu. Čuk ju bo že odvadil tega.

Pravilo, da je ravno tam neka lepa gospodična, ki bi rada vse finančne poročila, pa je nobeden neče.

Pravilo istotam, da imajo stružno starega ženina, kateremu vsaka ne- vesta uide. Če hoče, mu Čuk preskr- bi eno.

Pravilo, da Arbeit Komo. Monfal- kone, namerava ustanoviti antokotto- ro z napisom Kristja Monfalkone. Zelo težko jim je dobiti avro, ker po- sadka šteje 52 mož.

Pravilo na Ubelskem, da kar je fantov od 25. leta naprej, da se bodo vsi podali v mnski samostan; da ne bodo čakali pusta, ker se bojiijo, da bi ploh vlekl. Dekletca se pa zelo veselijo njih odhoda in govore, sedaj bomo imele samo mlade fantje. To bo življenje za nas.

Pravilo na Ubelskem, da tovarna zelo pridno izdela svetilke. Nje go- spodar namerava nastaviti semenj na vsakega 33. v mesecu na kozji gorici, ker tam pride zelo dosti romarjev, ki romajo k Bricu.

Pravil neko dekle v Zatoimnu, da je najboljši lek proti zobobolu, da se gre vozit s kolesom s svojim zoro- čencem.

Pravilo Zatoiminci, da se je neki fant sam hvalil, da bo vse zatoimn- ske koštrune ostrigel. — Čuk na pal- ci bi mu tega ne svetoval, ker ko- štruni imajo močno organizacijo, v Zatoimnu ga lahko prav še prav po- šteno otkajo.

Pravilo v Sesljanu, da predno so začeli igralci igro, so napravili ve- liko pojedino za njih švalotne želod- ce. Drugače niso mogli znagovati njih shpatičnega prizora.

Pravilo v Planini, da so prebivalci ali seljak v Orlicu svetovali gospo- dični J., da naj svoje piškote drugje doma speče, da se li ne bodo sožgali, ker v gori omenjeni hiši stanujejo sa- mo samci.

Pravilo v Dolgi poljani, da sta tam dva brata oba spravila svoje izvo- llenke na hruško. Pač moderna za- varovalnica pred zapeljivim svetom.

Pravilo istotam, da je hudo narast- lo število ponočnih vaških kričarjev, odkar so pobirali zadnje fantovščino. Ker sem pa jaz, Čuk, tudi sam nočni kričar, ne bom le — teh prav nič vrajal: pač pa svetujem fantovskemu županu, da drugič ne sprejme več pod zastavo negodnih ptičev.

Pravilo v Komnu, da najlepše »ten- kija« naš širličko »Prénček T.«

Pravilo, da mežnar v Komnu zvo- ni radi tega tako šibko, ker se boji, da bi se mu pretrgala kaka žila od zadaj.

Pravilo tudi, da le v Komnu vse žalostno, ker je odšel »Hundenburg« iz komenske davkartije na sežansko.

Pravilo, da je bilo Cerovcem na placu javno voščeno novo leto 1926. To bo res srečno. Čuk sam to trdi.

Pravilo, da nameravajo nekatere mške-skrivke rožico spodirčiti moč- nega čuvaja, ker so one bolj izveštane in praktične za la učenj p.klic. Istotam pravijo, da so sklenili pik- darviliški: nikdar ugnant, nikdar zaspani, na čelu Jakoba, iti v ribe na ribe, kjer so lu že večinoma mni- le in polovljene.

Pravilo celo, da se bo v Komnu ustanovilo »Društvo rdečega nosa« in to z ozrom na to, ker le vedno dovolj vina. Član tega društva po- stanejo le »vinski bratci«, kateri do- be po večletnem, neumornem delo, vanju za dobrobit tega društva ne samo »rdeč nos«, ampak poleg tega še »plave plke« na koncu istega. Te »plke« so simbol vestnega delo- vanja pri polni kozarcu in so pri- bližno isto, kar so bili v »svet ay- strijski armadi razni »Verdienstkreu- ze«. Član, ki se bo žrtvoval v toli- ko, da dobi na nosu »plave plke«, imel bo to prednost, da bo na sta- rost lahko — beračil.

KAKO JE KOMENSKI POLICAJ HO- TEL ARETIRATI GRAMOFON.

(Resnična dogodivščina iz nekdanjega komenskega življenja).

Bilo je leta Gospodovega 1911., ko je kupila tedanja komenska krokar- ska družba svoj lastni gramofon ki je bil takrat edini in tudi prvi v Komnu. Sviralo se je z istim skro vsaki večer: včasih je trajalo rogo- viljenje tudi pozno v noč.

Neke poletne noči, ko so bile po policijski uri gostilne že zaprte, je omenjena krokarška družba, kateri se ni dalo spat, šla z gramofonom svirati na prosto pod mlo nebo. Po- stavila je istega na bližnji zid ob cesti in ga navila. Seveda je bila poprej postavljena na gramofon plo- sca, ki je proizvajala prepri med več osebami. Krokarji, svesti si, da jih bodo zasledovali oko postave, skrili so se za zid, da bi jih isto ne opazilo, pazno poslušaje kaj bo po- čel policaj.

Turbno se razlega krič gramofona v temno noč. Posebno nervozno je postalo vsled tega pazljivo oko po- stave, naš tedanji policaj, ki pa ni še poznal gramofona. Misleč, da se prepirajo fantje, pridrvel je s pomo- naro na lice mesta, da takoj uduši prepri. Seveda gramofona ni videl, ker je bilo pretemno. Oddajen več korakov od mesta, odkoder je prika- ial dozdevni prepri, zakričal je proti gramofonu (kakor rečeno, bil je go- tov, da se prepirajo fantje).

»V imenu postave, takoj spai!« Zaman. Gramofon se ne zmeni za postavo in kriči vedno glasneje, kaj- ti zopet so ga navili poredneži, skri- ti za zidom in se natihno smejala.

Policaj potegne lezno sabljo, in kriči, vlihteč jo proti gramofonu: »V imenu postave, sedaj ste aretirani: takoj z menoi!« Postava gori, posta- va doli, gramofon se ne vda, ampak kriči nepreruhoma.

Policaju je postalo tesno pri srcu in lasje so se mu ziezili, kajti bal se je, da bi ga dozdevni prepirljivci ne orezagali, ako bi se jih lotil.

Zopet se začuje policajev ukaz: »Ste li slišal?« V imenu postave, nehaite se prepirati, ste aretirani, v imenu postave, sedaj se menoi!« Ird. Gra- mofon pa, ki se požvižga na postavo, kričal je le dalje.

Videč, da ne opravi ničesar, zapu- stil je policaj jezno propirljivce svoji usodi.

Krokarji so se nato veselo razšli. Druga dne se je širila po Komnu govorica o velikem prepiru, a nihče, razen krokarjev, ni vedel povedati, kdo se je pravzaprav prepiral. Na- zadnje pa je prišla vendar stvar na lasno. Zvedelo se je, da prepirljivce, katere je hotel policaj aretirati, ki pa niso bili nihče drugi, nego nava- den — gramofon.

POSLEDICE NOVIH PREDPISOV VOZNJE V MARIBORU.

Na Silvestrov večer in sker ob prvi minuti po polnoči so poslali v Mariboru novi predpisi za vožnjo po desni strani — pravomočni. Neki kočijaž je vozil ob 23. uri 59 in pol minute iz Pobrežja v Maribor, neki drugi kočijaž le pa vozil ob polnoči iz Maribora v Pobrežje. Prvi kočijaž se je ravnal po predpisu in je vo- zil čez državni most na levi strani. Kočijaž iz Maribora na Pobrežje je vozil pravilno po novem predpisu po polnoči po desni strani čez državni most. Sredi mostu sta pa, držeč se predpisov — vendar trčila skupaj in sta poškodovala ne le sama sebe, temveč tudi svoje vozove.

KAKO TEKMUJEJO MARIBOR- CANKE MED SEBOJ.

Mariborske ženske tekmujejo v veliki meri med seboj. Vsaka hoče imeti najlepšo obleko, najlepši klo- buk, najlepše nogavice in čevlje. Pa ne samo to, temveč tudi gleda lišpa- nja hoče vsaka prekositi drugo. Ta- ko se je dogodilo, da so si dale lasé ostrili celo starejše, pa tudi zelo sta- re dame, da tekmujejo z mlajšimi »Bubikopli«. Seveda se potem njo- vim možem žepi sušijo in se jim gla- ve mešajo.

POPOLNA VARNOST IALOŽEN DENAR V JUGOSLAVIJI Ljubljanska posojilnica

P. K. N. O. E.

v novorejenih prostorih v Ljubljani Mesni trg št. 6

sprejema vloge na hra- nilne knjižice in te- kočni račun, jih obrestuje po 8%

ter jih izplačuje takoj brez odpo- vedi in brez odbitka.

Večje hranilne vloge z odpove- dnim rokom obrestuje tudi višje po dogovoru.

LUIGI CALISSANO & FIGLI IZDELOVANJE VINA, ALBA

Bogata izbira finega vina v steklenicah:

Barbera, Frelsa, Barolo, Bracchetto, Nebiolo, Asti spumante, Gran spumante

Namizna vina:

Grignolino belo vino navadno v steklenicah

in zaloga pri

SALFATI GIUS.

ZGARIANNA, Trg Sv. Antona 7. GORIČA

PRISOTNOST DUHA.

A.: Če bi v spanju nenadoma začuli klic: Ogenj! kaj bi skušali rešiti najprej? — B.: Svoje hlače.

KJE JE HUMOR?

Humoristični pisatelj: Niso li moji spisi v resnici komični? — Založnik: Ne toliko spisi kot zahtevani honorar.

LISTNICA UREDNIŠTVA:

Purci Pedro, Rosario, Amerika: Hvala prisrčna za poslane pozdrave in voščilo k novemu letu. Čukov koledar smo danes odposlali v Ameriko. — Pavlovič Janko, Tripolitanijska (Afrika): Vaše pismo priobčimo prihodnjič. Le korajžno jejte makarone! Jih bodele že siti! — Ivan Trček, Cleveland, Amerika: Vaša pošiljatev »Cleveland Plain Dealer« nas je razveselila. Enako časopis »Vzajemnost« in drugi. Spomnite se še kakšenkoli na »Čuka«. Živel!

Manufakturo, perilo, izdelane obleke
po cenah brez konkurence
kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

**Obnovljena prodaja tkanin na račun
NARODNE ZVEZE TOVARNARJEV**

PO ZNIŽANIH CENAH

(AL RIBASSO)

VIDEM - Via Savorgnana 5 (vokal Via Cavour) - UDINE

Ob zaključku letnega
inventarja

LIKVIDIRAMO

ostanke več vrst blaga
po cenah nad 30% popusta
lastnega nakupa.

Govori se : slovensko in nemško !

CENE STALNE.

CENE STALNE.

Vstop prost brez obveze nakupa.

VIDEM - Via Savorgnana 5 - UDINE